

ДЈЕЦА СУДБИНЕ

Вулпа је гладила хладни мермер боје слоноваче док се амфитеатар полагано окре-тао око сопствене осе. Вољела је то што је направљен да се окреће тако полако и уједначено. То је допуштало да се универзум стварно пажљиво осмотри. Није јој про-мицао ни најмањи детаљ. Тамно плаветнило богатила је играрија свјетла и одсјаја звјезданих констелација, милијарду нијанси, естетски несварива плејада која је изби-јала дах из плућа и доводила до лудила. Свод магловит и мистичан, а далеко ка тегет хоризонту и доље у дну сукоб стотина магнетних поља рађао је смарагдне репове који су јездили пустаром универзума. Изврнути водоскок налик лустеру висео је са непостојећег плафона и пуштао млаз нектара ка базену у централној позицији гран-диозне полукружне структуре. Посматрала је оно што је мајка називала Црвеним Вртлогом. Хармонија и спрега привлачне снаге измјешаних ројева звијезда и планета које су непрекидно улазиле у унутрашњост групације па извирале ка опни. Био је то предиван приказ, забављајућа илузија.

Јублик Ждерач је сједио три тунтала од ње. Овлаш га погледа, онда се сјети оне одвратне планетурине коју је нагризао јуче, чисто из забаве. Одвратно. Стварно је кварила панораму. Било је то највеће проклето небеско тијело на видiku. Још пур-пурно приде, да боде очи. Ждерач није хтио да јој поремети гравитационо поље па се још увијек окретала сасвим нормално, попут изложене гигантске ушећерене јабу-ке у сластичарници, којој је неко одгризао сочно парче. То ју је нервирало, па је на тренутак хтјела да устане и уништи проклетињу. Мислим, молим те лијепо, и њу је уништавање забављало, али она бар није остављала наред иза себе. Ајде де, разумје-ла га је донекле. Стварно јесте. Њену браћу је, баш као и њу саму, грицао зуб досаде. Зато су и радили такве ствари – имати све вријеме свијета и неизмјерну моћ у својим рукама значи бити осуђен на константну равнодушност. Сагну се и поправи наборани скут хаљине, платинаста кожа рамена љубила је ледени вакуум око ње. Кржљави жонглер Блирк који је сједио два реда испод Јублика облизивао је препуњене усне, жонглирао је са силесијом предмета. Поред своје двије руке то је успијевао са још десет измишљених, које су балансирале такво разноврсно мноштво.

„Блирк, дај молим те престани, доћи ће ми мука“, рече му Вулпа.

„Опрости ми“, он јој одговори засмијано. „Квариш ми забаву, али ево престајем.“

То је било чудно од њега, уобичајено му се морало рећи бар туце пута. Чим је то рекао, заиста, додатни екстремитети испарише, а са њима и предмети; те он прекрсти руке на груди и загледа се негдје испред, далеко.

Вларук је правио хаос у даљини, бјеснећи, али се он бар забављао док су се остали досађивали сједећи на мермеру, буљећи у галактичко двориште. Вулпа, Јублик и Блирк су пратили путању њиховог снажног брата, звијезде су се гасиле стазом којом је ходио.

Сунце за сунцем је сахнуло, попут лампица. Страшно! Канила је да му каже да то не чини. То су били заиста дивни соларни системи. Радо је проводила вријеме тамо јер је мајка ту створила симпатична и комична бића и несвакидашњу флору. Кад год је била потиштена одлазила је тамо и то би је јако развеселило, бар на кратко. Баш штета, избројала је шест. Шест соларних система мање. Мртво. Брат Вларук се ближио, умотан у капут од црне рупе, успорио је како се ближио амфитеатру, а њих троје су га пратили погледом. Коначно слети грациозно, одбацивши течним покретима мантију боје оникса која испари остављајући жеравице, стресе задње мрље и оставштине рупе са себе а онда прочисти грло. Као да ће рећи нешто изнимно важно.

„Данас је баш досадно“, рече депресивно. „Фуј.“

„Да, нама јесте“, потврди Вулпа летаргично. „Али сам бар мислила да се ти проводиш. Уништио си цвијетне системе, баш неумјесно од тебе.“

„Опрости ми, молим те. Мила сестрице“, рече са осмијехом, „није требало то да учиним, у праву си.“

Брат јој приђе и зграби је снажним рукама за рамена и положи јој пољубац на образ.

„Извини, али било ми је тако досадно, не осуђуј ме“, рече.

Гледала га је са дозом гађења, опружио се и положио јој главу на кољена.

„Чешкај ме сестро.“

„Тако си размажен“, рече му Вулпа, али ипак му је гладила звјездану косу.

„И шта да радимо са овом ужасном досадом?“, упита Блирк.

„Не знам“, рече Вларук, „дај ми моменат да размислим.“

„Гдје је Мајка уопште?“, упита Јублик.

„Крпила је неку пукотину, споменула је и да ће данас шити доста расцијепана на сјеверној страни. Тако је рекла овог јутра“, рече Вулпа.

„То значи да ћемо данас цијели дан бити сами. ОН свеједно никада није ту, увијек разгледа и поправља ствари“, рече Жонглер.

Пажњу им привуче пјевање у пратњи суптилних инструмената. Посластица за уши. Цијела симфонија пропраћена хором у складној симбиози.

„Понкат опет пјева“, примјети Ждерач.

„Мора да се и он дао у провод“, рече Вларук

Вулпа га ћушну по глави њежно, искезивши зубе.

„Али не тако као ти, штеточино.“

Њен брат се насмија.

„Еј, еј! Сестро слатка, доста!“, рече. „Рекао сам да ми је жао.“

Понкат је летио на свом астероиду, паркирао га је покрај амфитеатра, оставивши га да лебди. То је уистину био диван астероид, магично седефан и гладак, није чудо што је баш тај пробрао да стално возика. Њихов распјевани брат је зауставио своју унутрашњу изведбу када је сишао на мермерно тло. У неколико корака је прешао велику раздаљину својим дугим ногама и сјео близу Вулпе и Вларука.

„Како је досадно“, пожали се Понкат, скидајући индиго рукавице. „Срео сам Гинору и Млеју код Сунчевог Водопада, гађају се међусобно гасним планетама, а Кај плеше го голцијат око Млијечног пута.“

„Је ли пијан?“, упита Блирк.

„Наравно“, одговори Понкат „Видио сам га како узима четири сателита и мућка их у мјешини. Онда се разбашкарио по прстеновима и пио, а онда је одлучио да устане и шизи.“

Вларук се засмија, то је некако измамило смијех и из Вулпе.

„Стварно је блесав“, рече она.

„Зна да се опусти и ужива.“ Понкат је климао главом.

Сви су ушутјели на трен. Вулпа је привукла звјездану прашину и вртјела је око прста, правећи спиралу, затим је начинила бљештећи грануласти цвијет. Посматрала га је својим крупним очима, упијала је приказ. Понкат и Ждерач су уживали такође. Чак се Вларук окренуо и насмијешило. То је био њен начин да ода пошту цвијетним системима. Однекуд долети стријела од звјездане прашине и разруши њен цртеж. Блирк се церакао.

„Еј! Па зашто си то урадио?“, упита Вулпа расејано.

Жонглер слеже раменима док се кикотао, одмахујући главом. Уста је скривао једном шаком.

„Извини сестрице“, рече Вулпи.

„Ма заборави“, изиритирано ће она.

„Но, присутна браћо и сестро моја. Како ћемо се забавити?“, заусто Понкат.

„Јеси ли размислио, брате?“, упита Блирк Вларука.

„Хмм“, поче Вларук, „могу ти рећи да јесам, мој мали умоболни сродниче. Штавише, мислим да ће ти се свидјети идеја.“

„Но, реци нам. Немој нас држати у неизвјесности!“, завапи Јублик. „Ја ћу се онесвијестити од досаде.“

„Морате се захвалити Понкату на почетном импулсу“, рече Вларук.

„Зашто?“, упита Блирк.

„Јер је споменуо Млијечни пут“, рече Вларук.

„Ох, брате“, рече Вулпа гледећи га, „тако си предвидив. Знаш на шта циљаш.“

„Заиста јесам, знаш ме одвећ добро. Но кажи онда, сестрице, буди мој глас данас“, рече Вларук.

„У реду“, рече Вулпа, одгурну Вларука од себе.

Прекрсти ноге и намјести се, те настави.

„Чим је наш драги брат споменуо Млијечни пут знала сам одмах да мисли на онај мали плаво-зелени планет.“

Ждерач диже руке.

„Сва срећа па је Понкат очистио тај камичак од оних ужасних крљуштастих хладнокрваца. Како су они били незанимљиви, најдосаднија бића икада, грозно!“

„Кад смо код тога, нисам те питала јеси ли просврдлао који планет данас, Понкате?“, упита га Вулпа.

„Данас промовишем стабилност универзума“, рече Понкат узвишено.

„Зато је наш драги брат помео шест соларних система“, рече Блирк.

„Одвећ си себичан, Вларуче, знаш? Да се тако сам забављаш“, прекори га Понкат.

„Знам... Неизмјерно се кајем“, одврати овај, одглумивши грижу сасвјести.

„Но, браћо моја. Шта нам је чинити?“ запита Вулпа.

„Та двоножна бића су заиста занимљивија од оних хладнокрваца, некада ми је одистински гушт посматрати их шта раде на тој планети“, Јублик је дјеловао замишљено. „Дати им ватру била је одлична замисао.“

„Да убацимо међу њих харизматичног појединца који ће тврдити да је пророк који је проникао у суштину постојања, универзума. Хмм?“, упита Блик.

„Радили смо то већ неколико пута“, рече, „постало је досадно. Још увијек се боре због посљедња три.“

„А да, рецимо, једном од њих дамо снажну моћ обмањивања и реторике...“, започе Понкат.

„Да?“, Блик ће заинтересовано.

„И да му усадимо у мозак идеју да је његов народ супериоран над другима, те да је предвиђен да влада планетом?“, доврши.

„То би могло бити занимљиво“, рече Блик.

„Браћо“, јави се Вларук. „То смо такође радили.“

„А како би било да их потопимо?“, предложи Јублик.

Вулпа запљеска одушевљено.

„То је сјајна идеја!“, рече, „Правиће барке да би преживјели, биће занимљиво гледати их.“

„Амфитеатра му! Чак смо и то радили, сјећате се оног брадоње што је укрцао пола фауне са собом у брод“, Понкат ће забринуто.

„Да... баш је упрскао забаву. Додуше, било је интересантно донекле и поред тога“, рече Блик.

„А зар није то она планета за коју је ОН назначио да је не пипамо ни у којем случају?“, упита Јублик.

„Јесте“, рече Вларук. „Али зато и јесте занимљиво. Свеједно је ОН не посјећује често.“

„Имаш право“, Јублик ће.

Вулпа је заиста мислила да је то најбоља опција, али никако им није падало на памет шта би могли да ураде.

„Глад, сиромаштво, окивање планете ледом, болест, ратови и чуда...“, Понкат се филозофски ухвати за стилизовану браду. „Све смо то већ видјели.“

„Све је кренуло наопако када смо им дали онај црни прах. Прије тога су сукоби били умногоме забавнији“, рече Блик.

„Увијек можемо да их чикамо са летећим илузијама на небу, или отмицама“, рече Понкат. „Мада генијални су ми кругови у њиховим усјевима“, подсмјехну се. „Могу мислити какве су се приче око тога намножиле.“

Нешто јој је протутњало кроз главу, мисаона свијећа се упалила; то су тако напаћена и незадовољна мала бића, увијек у журби, увијек им нешто фали. Управо зато их је тако лако изманипулисати, али то примитивно хушкање везано за њихове циљеве је обрастао бршљан истинске излизаности – треба им нешто ново и свјеже, иначе су осуђени на агонију досаде.

„Благостање“, рече Вулпа, подигавши десну обрву.

„Хмм“, Понкат промумља, као да није чуо ријеч, „о чему то причаш, сестро?“

„О благостању, мој мили брате, то нисмо видјели раније на том планетуруку“, рече она.

„То је заиста једна чудна идеја“, рече Јублик, „али ми се свиђа. Само ми није јасно шта конкретно мислиш под тим?“

Вулпа напући усне, изиритирана површношћу браће.

„Наша драга сестра нас познаје боље од нас самих, и мислим да хоће да нам укаже на сљедеће“, започе Вларик. „Нама је све доступно, зар не? Ми живимо у благостању. Наша деструктивност произилази из могућности да испунимо сваки наш хир, јер нас не усхићују уобичајене ствари. На нама су ланци равнодушности ка готово свим стварима, управо због тога што су нам могуће и свакодневне.“

„Предлажеш да би њима требало подарити неке моћи?“, упита Понкат, готово згрожен, али заинтригиран.

„Можда. Али Вулпа није на то мислила“, рече Вларук. „Зар не сестро?“

„Нисам“, Вулпа преузе главну ријеч. „Ја кажем да начинимо да ови двоношци имају толико хране да никада неће бити гладни и толико текућине да никада не постану жедни, ма шта радили, те да имају на дохват руке све што пожелеле.“

„Видим“, Блирк прекрсти ноге и положи руке на њих. „Измјешташ димензију сукоба, ресурси нису више интересантни, сада ће се сукобљавати и чинити стравичности из чисте забаве или тренутка неке извитоперене емоције. Постаће им толико досадно да ће почети радити најлуђе ствари. Сестро, нисам знао да си имала ово у себи!“, њен брат устаде, скиде капу и поклони се, потом се врати у почетни положај.

„Коначно!“, узвикну Јублик побједоносно. „Коначно ћу пробости ову мрску монотонију кроз срчане коморе.“

„Њихова срца никада више неће заиграти нити се радовати обичним стварима“, рече Вларук, „једва чекам да видим како их преузима обијест!“

„Да! То је генијално, то је кључ њиховог уништења! Постаће толико бахати да ће сами себи пресудити!“, усхићено ће Понкат. „Ох, не могу да дочекам да видим нешто тако бриљантно спроведено у дјело.“

„Идемо одмах!“, узвикну Блирк, кикоћући се.

Јублик се смијао грохотом. „Пођимо!“, рече усхићено.

Сви устадоше полетно, разиграни попут мале дјеце. Амфитеатар се пунио пакосним смијехом. Баш тог момента свјетлост засија у даљини. Прилазила је муњевито, те њих петоро осјети талас надолазеће енергије. Посједали су доље и сви ућутали. Обриси големе златне кочије плутали су космосом. Вукле су их двије упрегнуте крилате звјерине. Трзале су пулсирајуће плаве узде у Његовим шакама, а њихови мишићи од магласте материје су се напрезали и комешали. Њихове елегантне издужене главе нису посједовале уши, очи ни носеве, јер је њихов господар управљао њима својим умом, знајући куд језди. ОН је стајао одлучно у кочији, монументалан и свемоћан. Када им је пришао, видјели су Његов озбиљни поглед. Притисак тог погледа било је немогуће издржати. Нико га није гледао у очи, па ни Вулпа.

„У пролазу сам“, рече ауторитативним гласом. „Мајка није навраћала?“, упита их.

„Није оче“, одговори Понкат.

„Зашто сте тако тихи, чинило ми се да чујем смијех и вриску само тренутак раније“, проучавао их је пажљиво, скупљених обрва.

„Све је у реду, оче, само нисмо расположени за причу“, рече Јублик.

Погледали су једни у друге, спуштених глава.

„Видим“, рече ОН. „Нисте такви често. Када јесте, увијек учините неку неваљалштину која изискује поправљање за вама.“

Дјеца су и даље ћутала.

„Како било, будите добри, молим вас“, каза им. „Идем ка Млијечном путу, морам да направим неколико измјена.“

„Оче“, рече Вулпа кротко, сакривајући узнемиреност због оног што је чула, „шта си мислио мијењати, ако смијемо питати?“

„Ах, ништа посебно, кћери моја. Размишљам о неким новинама, побољшањима, разматрам и то да уклоним двоножна бића са оне мале плаво-зелене планете. Често сте се поигравали са њима, можда се сјећате?“

„Аха“, одговори Вулпа, „сјећамо се. А зашто оче? Нама се баш свиђа та планета.“

„Свакој креацији дође крај, кћери моја. Дакако, нисам казао да ћу их засигурно избрисати, можда само дорадим неколико ситница“, рече благим тоном. „Напосљетку, нисам канио да се тако развија, нешто је у процесу стварања пошло по злу. Можда сте се и ви петљали у то, или ваша мајка.“ Он накриви главу, те диже шаку и прекори их уперивши и машући кажипрстом ка њима.

„Но, морам поћи дјецо“, махну им уз осмијех.

Вулпа је схватила да је свјестан њихових накана, па наравно! Како су могли бити толико нехајни? ОН све зна, ОН је свјестан свега. Ипак, необично је то да никада раније приликом извођења опаски или лудорија није интервенисао. Изгледа да су коначно успјели наћи жицу том малом планету, па је морао да реагује прије него што своју замисао спроведу у дјело. Зашто сматра благостање тако опасним? Штета што ће их предуприједити. Баш би било занимљиво посматрати развој ситуације. Баш штета.

„Ох, тако је досадно“, констатова Јублик туробно док је ОН одмицао. „Баш када сам се понадао...“

Тада Вулпи паде нешто на ум.

„Браћо! Шта мислите да...“